RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 261.181 van 23 oktober 2024
in de zaak A. 237.420/VII-41.699

In zake : 1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrepen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 september 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 276.346 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.118 van 25 november 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeksters hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoeksters hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raja Sehrish, die *loco* advocaat Kati Verstrepen verschijnt voor de verzoeksters, en advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeksters, moeder en kind, dienen op 8 juli 2019 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

De verwerende partij verklaart de aanvraag ongegrond met een beslissing van 2 december 2021.

Met arrest nr. 276.346 van 23 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

De verzoeksters betogen dat de toetsing die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt, niet voldoet aan de normen van artikel 8 van het EVRM. De Raad heeft wel aandacht besteed aan het theoretische aspect van het hoger belang van het kind, maar dit heeft geen concrete invulling gekregen, zodat het ook niet correct kan en kon worden afgewogen. De voor de kinderen onveilige situatie in Nigeria wordt uitsluitend benaderd vanuit de optiek van artikel 3 EVRM, een bepaling die de lat zeer hoog legt terwijl bij artikel 8 EVRM de lat veel minder hoog ligt wat betreft het recht van kinderen op ontwikkeling in een veilige en stabiele omgeving.

De verzoeksters argumenteren dat de kinderen nog nooit in Nigeria zijn geweest en dat ook eerste verzoekster daar sinds 13 jaar geleden niet meer is geweest. Al wat kan aangebracht worden aan informatie om het risico voor de kinderen in te schatten is de aangebrachte objectieve landeninformatie die specifiek handelt over de provincie waar eerste verzoekster naar zou moeten

terugkeren, de algemene socio-economische situatie in Nigeria en de veiligheidssituatie specifiek voor vrouwen en kinderen. Concreter kan een risico dat voortvloeit uit een algemene niet-individu specifieke dynamiek niet worden gemaakt. De verwerende partij had meer dan genoeg informatie die ze kon koppelen aan het specifieke profiel van eerste verzoekster en aan de leeftijden en de kwetsbaarheden van haar kinderen. Er is echter geen risico-inschatting gebeurd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst alles van de hand. Er is geen sprake van een (eigen) onderzoek en de algemene veiligheidssituatie in Kaduna State wordt niet betrokken op eerste verzoekster en haar kinderen. Er wordt louter gesteld dat niet blijkt dat de loutere aanwezigheid op het grondgebied zou leiden tot een ernstig risico op een schending van artikel 3 EVRM. De vereiste dat eerste verzoekster haar vrees ten opzichte van de risico's in Kaduna State voor haarzelf en haar kinderen "concreet" maakt, klinkt redelijk maar is onzinnig en houdt geen rekening met haar individuele situatie, de objectieve gegrondheid van haar vrees, het noodgedwongen hypothetisch element, de nood aan een toekomstgericht onderzoek en de algemene landeninformatie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft zich reeds uitgesproken over een objectief risico dat blijkt uit verschillende objectieve rapporten en de nood dit ernstig te nemen. In het arrest Paposhvili stelt de Grote Kamer van het Hof dat een zekere graad van speculatie inherent is aan het preventieve doel van artikel 3 EVRM.

In het arrest Neulinger en Shuruk zet het EHRM uiteen dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving betreft. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM aangewend om zowel artikel 3 EVRM als artikel 8 EVRM richting te geven. De redenering is daarbij om de impact van bepaalde handelingen als ernstiger te kwalificeren ten opzichte van een kind dan ten opzichte van een volwassene. Het Kinderrechtencomité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging moet zijn in terugkeerdossiers en dat dergelijke beslissingen moeten verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en er voorzien wordt in de juiste zorg en genot van rechten. Het Comité geeft hieraan invulling door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind, in het licht van de aangetoonde

risico's wordt onderzocht en dat het voorzorgsprincipe wordt gehuldigd. Bij twijfel moet bescherming worden geboden in plaats van ontzegd. Het Comité wijst ook op individuele factoren, zoals wanneer het een kind van een alleenstaande moeder betreft. Het argument dat een moeder moet instaan voor de bescherming van haar kind is volgens het Kinderrechtencomité ook problematisch. De rechten van het kind onder artikel 19 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) mogen niet afhankelijk worden gemaakt van de mogelijkheid van de moeder om familiale en sociale druk te weerstaan, en al helemaal niet in het licht van de beschikbare rapporten, aangezien de Staten alle mogelijke maatregelen moeten nemen om kinderen te beschermen tegen geweld, schade en misbruik in alle omstandigheden.

De verzoeksters vervolgen dat het hoger belang van het kind een duidelijke onderzoeksplicht met zich meebrengt die op de verwerende partij rust. Eerste verzoekster herhaalt dat zij de risico's die haar kinderen lopen niet concreter kan maken dan te wijzen op objectieve bronnen en landenrapporten die veiligheidsrisico's en socio-economische risico's aantonen, alsook haar individuele kwetsbaarheden en die van haar kinderen. Pas wanneer de impact op de kinderen en de mogelijke schade door het bestuur werd onderzocht, kan de verwerende partij deze risico's afwegen tegenover de vrijwaring van de openbare orde.

Zelfs al meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de drempel van artikel 3 EVRM niet werd bereikt, dan nog meent eerste verzoekster dat zij aan de hand van betrouwbare objectieve bronnen heeft aangetoond dat de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in Nigeria voor haar kinderen een fundamentele bedreiging inhoudt voor hun fysieke en psychische welzijn, hun ontwikkeling en hun ontplooiing, en dus voor hun hoger belang als kinderen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met de aangevoerde elementen op geen enkele wijze rekening gehouden en niet geantwoord op het middel.

De verzoeksters verwijzen op omstandige wijze naar rechtspraak van het EHRM en naar Algemene Commentaren bij het IVRK van het Kinderrechtencomité waarin wordt aangegeven met welke factoren rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het hoger belang van het kind. Gelet op de rol die het IVRK door het EHRM krijgt toegekend in de interpretatie van het belang van het kind, moeten die vereisten en verduidelijkingen omtrent het in kaart brengen van het kind en omtrent de onderzoeksplicht ter harte worden genomen.

De inschatting van het hoger belang van de betrokken kinderen is gebrekkig gebeurd, hoewel dit essentieel is om in staat te zijn dit belang af te wegen tegen andere factoren zoals het risico voor de openbare orde.

Voorts plaatsen de verzoeksters kanttekeningen bij het gevaar dat eerste verzoekster voor de openbare orde zou vormen. Haar verblijfsrecht werd immers al in 2018 beëindigd. Toch werd in de voorbije jaren geen enkele terugkeermaatregel opgelegd. Het Unierecht voorziet daar nochtans in en verplicht de Belgische Staat om dit te doen. Dit heeft gevolgen voor het verdergezette gezins- en privéleven van de kinderen en relativeert ook danig het gewicht dat het bestuur hecht aan het risico dat eerste verzoekster zou vormen voor de openbare orde. Ofwel wordt er gemachtigd tot verblijf, ofwel wordt een terugkeerbesluit genomen én uitgevoerd. Het belang van de verzoeksters bij deze kritiek is duidelijk. De verplichting voor de lidstaten om ofwel over te gaan tot verwijdering, dan wel te regulariseren, dient ertoe om rechtszekerheid te scheppen. Als er volgens de verwerende partij effectief een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde bestaat, kan niet worden begrepen hoe het verblijf in België van eerste verzoekster getolereerd zou kunnen worden. Indien de verwerende partij meent dat eerste verzoekster een gevaar voor de openbare orde vormt, zou zij op z’n minst stappen moeten ondernemen om haar van het grondgebied verwijderd te zien en dat zo spoedig mogelijk na het besluit dat eerste verzoekster een dergelijk gevaar vormt. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij zich louter op de openbare orde beroept om eerste verzoekster te straffen voor de misdaden die ze heeft begaan en niet gericht is op de effectieve vrijwaring van de openbare orde,

wat meegenomen moet worden bij de beoordeling van de belangenafweging die de verwerende partij heeft gemaakt en die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bekrachtigd.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoeksters het middel. Zij voegen toe dat waar de verwerende partij in de memorie van antwoord erop wijst dat zij feiten en recht vermengt en de Raad van State vraagt zich uit te spreken over de feitelijke grondslag van het verzoek tot verblijfsmachtiging, dit berust op een verkeerde lezing van het verzoekschrift. De verzoeksters hebben niet aangevoerd het niet eens te zijn met de aanvankelijk bestreden beslissing, maar wel dat het onderzoek naar de ingeroepen feiten op een gebrekkige wijze is gebeurd en de procedure garanties voorzien door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, met aandacht voor het principe van het hoger belang van het kind, niet zijn gerespecteerd.

Deze juridische kritiek laat zich volgens de verzoeksters samenvatten als volgt. De veiligheidssituatie voor de kinderen werd enkel beoordeeld vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, dat een erg specifieke inhoudelijke lat heeft, terwijl de veiligheidssituatie in het herkomstland voor de kinderen onderzocht moest worden vanuit artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind. Deze inschatting verschilt juridisch van die onder artikel 3 EVRM, zowel qua ernst van de schade als qua hoegrootheid van het risico. Het gaat dan om een reële bedreiging voor hun ontwikkeling en veiligheid als kind en niet om een ernstig risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ten gevolge van een algemeen conflict dat zich manifesteert door de loutere aanwezigheid op het grondgebied.

De verzoeksters voeren aan dat de plicht tot individualisering van het risico juridisch verkeerd wordt ingeschat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel onder artikel 3 EVRM als onder artikel 8 EVRM. Het gaat om kleine kinderen met specifieke kwetsbaarheden die nooit in Nigeria verbleven hebben, wier ouder er alleen voor staat en die zich zouden

moeten vestigen in een plek waarvan algemene rapporten aantonen dat er specifiek daar een zeer hoge onveiligheid is, er moeilijkheden zijn qua toegang tot onderwijs en ernstige problemen voor vrouwelijke alleenstaande ouders bestaan. De verzoeksters menen dat dit voldoende elementen zijn om het bestuur toe te laten een inschatting te maken van de risico's voor de betrokken kinderen, deze inschatting te verwerken in de beoordeling van het hoger belang van het kind en de afweging ten opzichte van het maatschappelijk belang en de openbare orde die daarop moeten volgen.

Zij voerden tevens aan dat wat de afweging ten opzichte van het belang van de vrijwaring van de openbare orde betreft, deze afweging niet theoretisch dient te zijn, maar concreet. Dit wil zeggen dat de pertinentie van de maatregel, het weigeren van een verblijfsmachtiging om de openbare orde te vrijwaren, mee in rekening moet worden gebracht en dat daarbij in overweging moet worden genomen dat de verwerende partij enkel een verblijfsrecht weigert maar geen verwijderingsmaatregel oplegt, dit al gedurende meer dan vier jaar. Deze beoordeling valt onder de proportionaliteitsafweging van artikel 8 EVRM, zodat het niet om een nieuw middel gaat.

Waar de verwerende partij aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak wel degelijk heeft beoordeeld vanuit artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind, antwoorden de verzoeksters dat de kritiek er onder meer uit bestaat dat de Raad wel het theoretisch kader vermeldt, maar dit niet toepast. Ook het bestuur heeft in de bestreden beslissing weliswaar het hoger belang vermeldt als principe, maar dat houdt nog niet in dat dit principe, gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak en de aangevoerde argumenten, correct werd toegepast. Het gaat niet om een formeel motiveringsgebrek, maar om een gebrekkige toepassing van de bewuste bepalingen.

Beoordeling

6. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De verzoeksters voeren in essentie aan dat de schending van de motiveringsplicht erin bestaat dat niet geantwoord is op het middel dat onvoldoende rekening is gehouden met het belang van het kind en de lat minder hoog ligt in verband met de belangen van het kind in de context van artikel 8 van het EVRM dan in die van artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het uitgangspunt van de verwerende partij dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, dat het een bijzondere plaats inneemt, maar dat dit het niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt daarna de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM. Hij gaat expliciet na “of de weging van de openbare orde enerzijds, en het hoger belang van de kinderen anderzijds, al

dan niet deugdelijk is". Daarbij neemt hij "als uitgangspunt artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent." Hij stipt aan dat een "fair balance" test moet worden gemaakt en gaat uitvoerig na welke elementen allemaal in rekening worden gebracht door de verwerende partij. Hij stelt vast dat "de verwerende partij omstandig heeft gemotiveerd over het hoger belang van de kinderen. Daarbij zijn ook de Belgische kinderen betrokken." Na een analyse van de diverse belangen besluit de Raad "dat verzoekster geen overtuigende argumenten aanvoert die erop zouden wijzen dat de afweging van de motieven van openbare orde niet evenredig zouden zijn ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie-en gezinsleven en in het bijzonder van het hoger belang van de kinderen om het gezinsleven in België te kunnen voortzetten, dat is neergelegd in artikel 8 van het EVRM". Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind in de specifieke context van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en gemotiveerd heeft waarom de motieven van openbare orde primeren.

In het kader van de beoordeling van artikel 3 EVRM oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoeksters niet aantonen "dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat slechts wordt gewezen op een algemene situatie". Met betrekking tot de veiligheidssituatie in het land en de regio van herkomst stelt hij dat op basis van de citaten uit de rapporten aangebracht door eerste verzoekster "de Raad niet [kan] vaststellen dat [de veiligheidssituatie] van die aard is dat zij en haar kinderen, louter en alleen door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen om door geweld te worden getroffen of ontvoerd."

Door enerzijds na te gaan of rekening houdend met de belangen van het kind artikel 8 van het EVRM correct is toegepast door de verwerende partij en anderzijds te controleren of dat ook het geval is in de context van artikel 3 van het EVRM, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de jurisdictionele motiveringsplicht gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft

duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteengezet die hem ertoe brengen om te oordelen dat rekening houdend met de belangen van het kind geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM of artikel 8 van het EVRM. Het is voor de beoordeling van de schending van de jurisidictionele motiveringsplicht niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn.

In de mate dat dit middelonderdeel erop gericht is om een foutieve redenering met betrekking tot het belang van het kind de doen vaststellen, kan dit geen schending uitmaken van artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Noch artikel 149 van de Grondwet, noch artikel 39/65 van de vreemdelingenwet is geschonden.

7. De verzoeksters voeren tevens een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de plicht tot individualisering van het risico volgens de verzoeksters juridisch verkeerd ingeschat. De procedurele garanties van artikel 3 en 8 van het EVRM zouden vereisen dat in het kader van de beoordeling van het hoger belang van de kinderen onderzocht wordt of hun loutere aanwezigheid op het grondgebied in Nigeria een reële bedreiging vormt voor hun ontwikkeling en veiligheid als kind en niet enkel of er een ernstig risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ten gevolge van een algemeen conflict is.

Het komt de Raad van State als cassatierechter niet toe om de feitelijke beoordeling van de zaak over te doen en zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor zover de verzoeksters aanvoeren dat de inschatting van het hoger belang van de kinderen “gebrekkig” is gebeurd en dat daarbij geen rekening is gehouden met bepaalde concrete aangevoerde elementen dient opgemerkt dat die inschatting in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gemaakt, en niet in het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich als annulatierechter

uitspreekt over de vraag of de verwerende partij op deugdelijke gronden tot haar inschatting is kunnen komen. In zoverre de verzoeksters menen dat de “inschatting” gebrekkig is, moet worden vastgesteld dat hun kritiek is gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en niet tegen het bestreden arrest. Bovendien dient benadrukt dat het niet de Raad van State als cassatierechter toekomt om het relatieve belang van elk concreet element na te gaan. Dit zou de Raad van State dwingen om in de beoordeling van de zaak te treden. Het middelonderdeel is in die mate niet ontvankelijk.

Anders dan de verzoeksters voorhouden, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de materiële noch de procedurele verplichtingen met betrekking tot de belangen van het kind in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 en 8 EVRM geschonden. Terecht wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat “bijzondere aandacht moet worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zich niet enkel bewust van deze theoretische invulling van het belang van het kind, maar gaat ook na of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de concrete, specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de kinderen van eerste verzoekster. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat “de verwerende partij omstandig gemotiveerd heeft over het hoger belang van de kinderen” en dat niet alleen met het belang van het Nigeriaanse kind, maar ook met de belangen van de Belgische kinderen rekening is gehouden. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen oordeelt niet alleen dat hij “niet [kan] vaststellen dat [de veiligheidssituatie] van die aard is dat zij en haar kinderen, louter en alleen door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen om door geweld te worden getroffen of ontvoerd”, maar stelt vast dat ook de concrete impact van een verblijf voor de ontwikkeling van de kinderen in Nigeria onderzocht is geweest. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat rekening is gehouden met de cognitieve beperking van twee van haar drie kinderen en citeert hij de aanvankelijk bestreden beslissing dat “betrokkene niet aantoont dat deze [bijzondere] scholing niet beschikbaar zou zijn in Nigeria. Evenmin blijkt uit het voorgelegde verslag dat er sprake is van ontwikkelingsstoornissen waarvoor begeleiding en opvolging noodzakelijk is. Uit dit verslag blijkt enkel dat hun taalbegrip en woordenschat in het Nederlands beperkt is. […] Verder blijkt dat de talige achterstand zich enkel voordoet met betrekking tot het Nederlands, niet met betrekking tot hun moedertaal (taal die zij thuis spreken met hun moeder en die verschilt van het Nederlands). Mogelijks kunnen de kinderen beter functioneren in een talige omgeving waarin de schooltaal dezelfde is als de thuistaal.” Daarnaast stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen telkens aan de hand van citaten uit de aanvankelijk bestreden beslissing vast dat rekening is gehouden met het risico dat eerste verzoeksters dochter zou lopen op vrouwelijke genitale verminking, met de jonge leeftijd van de kinderen en hun aanpassingsvermogen aan een gewijzigde leefomgeving, met de sociale, culturele en familiale banden met België en Nederland en de duur van het verblijf. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM afdoende onderzocht heeft of de verwerende partij de belangen van het kind voldoende in rekening heeft gebracht. Het middel mist in die mate feitelijke grondslag.

8. In de mate dat de verzoeksters “kanttekeningen” plaatsen bij het gevaar dat eerste verzoekster voor de openbare orde zou vormen, wordt opgemerkt dat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding werd gemaakt van dit argument en dat de Raad zich hierover evenmin uit eigen beweging heeft uitgesproken. Dat “deze beoordeling onder de proportionaliteitsafweging van de

ingeroepen bepaling" valt, doet daaraan niets af. De verzoeksters kunnen niet voor het eerst in graad van cassatie inroepen dat die afweging niet conform artikel 8 EVRM is om de reden dat aan eerste verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De argumentatie van de verzoeksters is overigens niet gericht tegen de motivering van het bestreden arrest, maar tegen de houding die de verwerende partij aanneemt door geen terugkeerbesluit uit te vaardigen. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

9. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Carlo Adams**